

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 4Er/362/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2211205226
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Mitrová
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2016:2211205226.2

Uznesenie

Okresný súd Dunajská Streda v exekučnej veci oprávneného: Credium Slovakia, a.s., IČO: 35 845 490, so sídlom Einsteinova 21, 852 86 Bratislava, zast: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti povinnému: W. D., E.. XX.XX.XXXX, Y.. XX.XX.XXXX, E. I. B. S., vedenej u súdneho exekútora: JUDr. Rudolf Krutý, PhD., Exekútorský úrad so sídlom Záhradnícka č. 60, 821 08 Bratislava, pod spisovou značkou EX 3936/11u o vymoženie 597,50 EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd exekúciu vyhlasuje za **n e p r í p u s t n ú**.

Súd exekúciu **z a s t a v u j e**.

Súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému, PhD súd náhradu trov exekučného konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Oprávnený spísal pred súdnym exekútorom zápisnicu o návrhu na vykonanie exekúcie, ktorým sa domáhal vymoženia pohľadávky voči povinnému na základe exekučného titulu - Rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 14.10.2010, č. k. 6C 24/2010-44.

Dňa 29.02.2016 súdny exekútor postúpil na tunajší súd návrh postupníka na zmenu účastníka konania a súhlas so vstupom do konania na strane oprávneného.

Podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku proti inému než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, možno vykonať exekúciu, len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu podľa § 41 (Ex. por.).

Súd lustráciou v Registri obyvateľov zistil, že povinný dňa 30.03.2014 zomrel.

V prípade ak povinný zomrel po vydaní poverenia v konaní sa pokračuje s dedičmi. Po právoplatnosti dedičského rozhodnutia sa koná s každým dedičom povinného v rozsahu, v ktorom na neho prešli záväzky poručiteľa.

Súd lustráciou v súdnom registri zistil, že dedičské konanie po nebohom povinnom bolo Uznesením Okresného súdu Dunajská Streda vydané pod sp.zn. 15D/55/2014 právoplatne zastavené, nakoľko povinný nezanechal žiaden majetok, ktorý by mohol byť predmetom dedičstva. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.11.2014 . Z procesného hľadiska vznikla prekážka tohto konania a je na mieste posúdiť, či z exekučného titulu prešla povinnosť na právnych nástupcov (dedičov povinného).

Podľa § 19 O.s.p. spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

Podľa § 7 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka spôsobilosť fyzickej osoby mať práva a povinnosti vzniká narodením, pričom smrťou táto spôsobilosť zanikne.

Podľa § 57 ods.1 písm. g) Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Podľa § 58 ods. 4 Exekučného poriadku proti rozhodnutiam podľa § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až h) a k) je prípustné odvolanie.

Súd za účelom zistenia, či prešla povinnosť z exekučného titulu na právnych nástupcov povinného, preštudoval Uznesenia tunajšieho súdu o zastavení dedičského konania a zistil, že vymáhaná povinnosť neprešla na dedičov povinnej osoby, nakoľko povinná zomrela ako nemajetná a dedičské konanie bolo právoplatne zastavené. Vzhľadom na uvedené s poukazom na ustanovenie § 7 Občianskeho zákonníka spôsobilosť povinného byť účastníkom exekučného konania zanikla dňom smrti, ako aj na to, že vymáhaná povinnosť neprešla a ani neprejde na nového účastníka na strane povinného súd v zmysle § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil, preto že je tu iný dôvod pre ktorý nemožno exekúciu vykonať. Ako príklad zastavenia exekúcie v zmysle tohto ustanovenia uvádza právna teória okrem iného aj nedostatok niektorej z procesných podmienok, ktorý nemožno odstrániť (porovnaj Jaroslav Krajčo, Komentár Exekučný poriadok, Eurounion, spol. s r.o., 2009 jún, str.207). Posudzovanie majetku (majetnosti) povinného prichádza do úvahy, len ak povinný právne existuje. Pokiaľ povinný právne zanikol (fyzická osoba smrťou), nemožno uvažovať o jeho majetnosti či nemajetnosti, vylučuje to povaha smrti ako právnej skutočnosti. Zároveň povinný z procesného hľadiska prestáva byť účastníkom exekučného konania a z hľadiska hmotného práva prestáva byť aj dlžníkom.

Podľa 200 ods. 2 Exekučného poriadku ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie.

Podľa § 203 ods. 1 Ex. por. ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie.

Keďže podľa § 7 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka spôsobilosť povinnej - ako fyzickej osoby mať práva a povinnosti, zanikla smrťou a vymáhaná povinnosť neprešla a ani neprejde na nového účastníka na strane povinného súd nemohol zaviazat' povinnú osobu (resp. právneho nástupcu povinnej osoby) na náhradu trov exekúcie.

Exekučný poriadok pripúšťa výnimky zo zásady, že trovy exekúcie uhradza povinný (§ 197 ods. 1). Trovy exekúcie, ktoré má súdnemu exekútorovi uhradiť oprávnený, určuje vždy exekučný súd. Oprávnený je zaviazaný na úhradu trov exekúcie podľa princípu zavinenia a princípu voľnej úvahy súdu. Výnimkou je ustanovenie § 203 ods. 2 EP, kedy musí oprávnený uhradiť trovy exekúcie aj keď zastavenie nezavinil a nemohol ho predvídať.

Súd sa pri rozhodovaní o trovách exekučného konania prihliadal na skutočnosť, že ak ustanovenie § 203 ods. 1 Exekučného poriadku ako podmienku uloženia povinnosti na náhradu trov exekúcie oprávnenému predpokladá zavinenie oprávneného na zastavení exekúcie, a teda je na mieste preskúmať toto rozhodujúce kritérium aj v tomto konaní. Takýmto zavinením je potrebné zásadne rozumieť také vedomé konanie, či opomenutie oprávneného, s ktorým je zastavenie exekúcie v príčinnej súvislosti. Pri zavinení oprávneného navyše zo znenia citovanej právnej úpravy vyplýva, že musí ísť o výlučné zavinenie oprávneného, teda nemôže ísť ani o také konanie či opomenutie, ktoré by bolo len jednou z viacerých príčin vedúcich k zastaveniu exekúcie. O procesné zavinenie oprávneného na zastavení exekúcie pôjde vtedy, keď mu bude možné vytýkať, že nedbal na náležitú opatnosť a uvážlivosť a návrh na začatie exekúcie podal, hoci mal k dispozícii poznatky, z ktorých sa dal takýto výsledok predvídať. Aj pri preukázanom zavinení oprávneného má potom súd možnosť rozhodnúť spôsobom uvedeným v citovanom ustanovení, avšak túto možnosť nie je možné stotožňovať s povinnosťou tak urobiť. V predmetnej exekučnej veci oprávnený ani pri vynaložení maximálneho úsilia nemohol zabrániť smrti povinnej osoby a teda zavinenie oprávneného na zastavení exekúcie tak nemožno vyvodit'. Súd zohľadnil aj ekonomické hľadisko, kedy zaviazaním oprávneného k náhrade trov exekučného konania, by dôsledky bezvýslednosti exekúcie znášal oprávnený dva krát - prvý krát nevymožením jeho

priznaného práva z Exekučného titulu a druhý krát uložením povinnosti na náhradu trov zastavenej exekúcie, čím by sa paradoxne oprávnený dostal do horšej pozície, ako keby k exekučnému vymáhaniu vôbec nepristúpil (svedčí o tom aj nález Ústavného súdu zo dňa 17.decembra 2004 sp. Zn. II ÚS 31/4). Súd svoj názor súčasne opiera aj o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.02. 2012, sp.zn. 6M Cod/9/2012, avšak prikláňa sa k odlišnému stanovisku ktorý tam prezentuje JUDr. Rudolf Čirč. V konečnom teda súd rozhodol o nepriznaní náhrady trov exekúcie nie z dôvodu, že by súdny exekútor nemal nárok na ich náhradu, ale z dôvodu, že na ich náhradu nie je koho zaviazať.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu v oboch častiach výroku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd. Podaním odvolania sa zrušuje tento výrok uznesenia a opätovne rozhodne sudca. (§ 374 ods. 4 O.s.p.).

Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).